

Mária földje

Olyan csodálatos élni az Evangéliumot!

Kinn voltam ma a szegények között, a fantoblokkban. Sajnos a romániai városok negyedeiben a krónikus munkanélküliség következményeként az utóbbi évek során hatalmas nyomornegyedek kezdtek kialakulni. A képlet mindenütt ugyanaz. Nincs pénz a költségekre. Mind több lakó nem fizeti a víz-, gáz-, villanyszámlát. A felhalmozódó adósságokra a hatóság válasza az, hogy leállítja a víz-, gáz-, villanyszolgáltatást. Azok, akik megengedhetik maguknak, más tömbházban, negyedben keresnek otthont maguknak, az üresen maradó betoncellákat hajléktalanok foglalják el. Először csak a fűtőtestek tűnnek el a folyósokról, majd minden mozdítható fémszerkezet az ócskavasashoz vándorol. A csontba maró hideg téli éjszakákon az élni akaró emberek minden faanyagot elégetnek. Sajnos ezek a kivéztelt, lepusztult, kimondhatatlanul mocskos betonpiramisok családok százainak adnak otthont. Itt nincsenek közös gyökerek, törvények, szokások, a megalomániás kommunista ipar az ország különféle tájairól sodorta össze az embereket. Egyetlen törvény, amely mindenkit mozgat, az emberek sejtjeibe írt túlélési ösztön. Itt mindenkinek meg kell küzdenie a létéért, kicsinek és nagyoknak egyaránt. És mindezek ellenére a szolidaritásnak, az emberi szeretetnek csodálatos tettei nyílnak a romokon a kimondhatatlanul barbár kegyetlenségek mellett.

Oriási ovációval fogadnak a gyermekek, lerohannak, és keményen kell állni, hogy fel ne borítsák az embert. Igazából olyan kevés, amit adhatnak nekik. Egy-egy ilyen látogatás során el-elmelegyek a cukrászdába velük. 40–50 ragyogó szemű, mindig éhes gyermek között kiosztani a hideg, ragacsos fagyaltot kész művészet. A kis huncutok a csokit, cukorkát zsebre vágva újból sorba állnak, de amikor ugyanezt a turpisságot a fagyival ismétlik a tolongásban, akkor nagyon komikus helyzetek alakulnak ki. Mindenki maszatos és vidám. Utazásom céljának neheze még hátra van. Azokat, akik még nem voltak iskolában, de már iskolaérettek, elviszem Dévára egy kis táborba. A tábor célja kiválasztani azt a 2–3 gyermeket, akiket majd ősztől befogadunk az első osztályba. Persze hogy jó lenne mindenkit befogadni, de sajnos ez anyagi nehézségek miatt lehetetlen, meg aztán nagyon kevesen vagyunk, akik vállaljuk ezt a teljes szolidaritást a gyermekekkel.

Minden gyerek szeretne jönni. A szülőlk már a mikrobusz ablakain is dugdossák be a gyermekeket. A kint maradó éktelen sírásától kísérvé elindulunk. Az első kanyar után népszámlálást tartok: 14 maszatos, kimondhatatlanul fegyelmezett utasom van. Mindent megtennének, csak éppen vigyem őket magammal az egyszerű kollégiu-

mi otthonba. A 7–8 éves gyerekek között van néhány 11–12 éves is, idáig ők sem jártak iskolába. A sötét barnától az egész világosig minden színárnyalat képviselve van a boldog csapatban. Egy kívülálló megdöbbenhetne azon a lelkesedésen, ahogyan bizonygatják, hogy márpedig ők alig várják, hogy tanulhassanak. Igazából számukra az iskola kenyeret, fehér ágyat, labdát jelent, és csak utolsó sorban betűvetést.

Megérkezünk a dévai kolostorhoz. Csodálatos munkatársaim vannak. Egy hosszú, nehéz tanév van mögöttünk, s ezek a fiatal lányok, asszonyok, akik 10–12 gyermeket nevelnek, pillanatok alatt igazi női, anyai érzéssel osztják szét, és ölelik magukhoz az újonnan érkezőket, vetik belük magukat a szeretet újabb kalandjába.

Minden gyermek egy csoda. Mint zsenge szőlőindák tekerednek, kapaszkodnak kezünkbe, nyakunkba. Néhány vendég is van a kolostorban, döbbenve nézik, hogy egy fél tányérka leves után a második fogáshoz már hozzá sem nyúlnak. Valaki megjegyzi, hogy nem éhesek, pedig egyszerűen össze van húzódva a gyomruk, az újonnan jött gyermekek étvágya 2–3 hét után szokott helyreállni, de akkor aztán csak győzzünk rájuk főzni.

Jön a fürdetés. A kád meleg víz számára maga a mennyország. Nagy kerek szemekkel, talán ahogyan a szentek szentjébe lépett be annak idején a főpap, úgy ereszkednek bele a vízbe. Egy tízéves fiúcska – akárcsak a többiek – életében most először fürdik kádban, kacagva simogatja a vizet, majd lehajol és megpuszítja azt. Náluk a lakásnak nevezett 3x4 méteres cellában nincs se víz, se villany, se fűtés. A fantoblokkban lakók úgy koldulják vagy veszik a vizet, mert a negyedükben egyetlen szabadtéri kút, csap, forrás nincs. Egy veder vízzel például Szászvároson 5000 lej. A nyitva felejtett lakásokból itt éppúgy ellopják a vizet, mint máshol a pénzt vagy az aranyat.

Elkezdődik az öltözködés. A lányok, ugyanúgy, mint bárhol máshol a világon, elpirulnak egy-egy szebb ruha látán. Az izgalom leírhatatlan. A vizes fürdő a gondos nevelőnői kezek alatt engedelmesen omolnak, formálódnak apró varkacsokká, lófarkokká.

A gyerekek ennivalók! A csoda a szemem előtt újból megtörtént! A mocskos, rongyos gyerekek csodaszép babákká váltak. Nagy, tiszta szemekkel lesik a felnőtteket, a hála és a szeretet segíti őket, hogy átlépjék hosszú évek lemaradását. Néhány óra alatt mindenre kész, szófogadó, komoly fiatal urakká, hölgyekké váltak a lehangosabbak is.

Metamorfózis. Végül is csak a szeretet képes formálni átalakítani, a világot. Nagyon sokszor részese voltam ennek az átlénygülésnek, és minden alkalommal Isten végtelen hatalmát, szeretetét, jóságát tapasztaltam meg. Nem

kell itt tanácsokat, nyakleveleseket, sérteseket osztogatni, csak szeretni, ölelni, simogatni kell ezeket a parányi léteket, s ahogy a tavaszi fényben kibomlik a virág, úgy fakad a hálával együtt a vágy a kis szívekben a szófogadás, a tanulás után. A gyermekek csodák, termőföldek, Isten szülőföldje, amelyet ha megmunkálnánk, s bevetnénk jósággal, bölcsességgel, szeretettel, csodálatos virágok, gyümölcsök bomolnának, teremnének mindannyiunk számára.

Egy-egy ilyen nap után értem meg igazán, és tudom lángoló szívvel ismételtetni újból és újból Jézus Krisztus szavait: Atyám, küldj munkásokat az aratásba, mert az aratnivaló sok, de a munkás kevés! Küldj szerzeteseket, papokat, tanárokat, nevelőket, orvosokat a legkisebbekhez! Küldj élelmet, pénzt, ruhát, tanszert, hogy nevelni, formálni tudjuk a szeretet, a bölcsesség számára ezeket a holnapi Körösi Csoma Sándorokat, Bolyai Farkasokat, József Attilákat, Tamási Áronokat. Uram, ha segítesz, felnőnek ezek a csöppségek. És ezek a kis mihaszna gyerekek között vannak a holnap Márton Aronjai, szentjeink, prófétáink, tudósaink, művészeink. Kérlek, segíts, Urunk, hogy alázatos bábákként segíthessünk nekik megszületni. Másképp fájdalomra, talán bűnre és kárhozatra nőnének fel. Istenem, tudom, hogy minden gyermek a te végtelen szereteted, világunkba vetett bizalmad újabb jele, záloga. Alázattal otthont akarsz venni szívükben. El akarod mondani nekik, hogy szereted őket, s általuk akarod tovább teremteni a világot. Szébbé, otthonná tenni Erdély földjét, tündéerkerté, hogy itt, ezen a földön is otthon érezze magát mindenki, akinek itt adatott születni, élni.

Olyan kimondhatatlan nagy bűn hagyni az úton kóborolni őket, és nézni, ahogyan belenőnek a tisztátalan bűnökbe, a semmittevésbe, toporgó, elvesztett életbe ezek a gyerekek. Több tízezer kallódnak, éheznek és fáznak Erdély szegénynegyedeiben. Igazából senki nem tudná megmondani, hogy hány ezer gyermeknek nem fog az idén sem jelenteni semmit szeptember 15-e, a tanév kezdete.

Déván és Szászvároson több mint félszáz fiatal és idősebb, világi és szerzetes szövetségű arra, hogy megszülhessen Mária földje, egy kis sziget, amely befogadja a fészekből kihulló gyerekeket.

Az aratnivaló sok...

A meglévő I–VIII. osztály mellett az idén már szeretnénk elindítani a liceumi osztályokat is. Tanárokat keresünk a felső tagozatra.

Ha Isten indít, gyere közénk!
Jelentkezhetsz telefonon: 094-625131, 094-625132, elektronikus postán: sztf@mail.recep.ro, vagy levélben: 2700 Déva, Progresului u. 6.

Déva, 2001 nyarán

Bójte Csaba OFM